

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

‘DAN BEN IK ER ALWÉÉR’ – ANNE LISE LUBBERS LEEFT TWEE LEVENS:

‘Er groeit in Albanië nog steeds geen spaghetti aan de bomen’

‘Dan ben ik er alwéér’, zegt Anne-Lise, als we aan tafel zitten voor een interview over haar verblijf in juni. Ze vertelt dat ze in juli opnieuw naar Albanië gaat voor een lange zomerperiode. Tja, zo gaat dat bij Anne-Lise Lubbers. Bijna de helft van haar leven speelt zich in Albanië af, tussen de hulpbehoevende bewoners van de Albanese bergdorpen. Afgelopen juni had Anne-Lise assistentie van Henriëtte Sijl, die als secretaris verbonden is aan het Albanië Comité. Henriëtte vergezelde Anne-Lise al vaker tijdens haar Albanië-reizen en dit keer was

dat wederom hard nodig. Er moest een hoop werk verzet worden, waarbij extra handen enorm welkom waren. Twee weken lang hing de vlag van Ep & Vloet bij het gastenverblijf op het terrein van het kindershuis. De vijf mannen van deze vrijwilligersorganisatie waren te gast bij het Albanië Comité, maar niet om te luieren en vakantie te vieren. Twee van hen kropen met een temperatuur van 35 graden het dak op om te zorgen voor een lekvrije dakbedekking, terwijl de andere drie een koelcel inbouwden bij de voedselbank in Kombinat.

Feest in het kindershuis: de Dag van het Kind.

Gedurende het verblijf van het vijftal zorgden Anne-Lise en Henriëtte ervoor dat het de harde werkers aan niets ontbrak. Dat betekende een flinke portie proviand inslaan, pannen vol eten koken, een berg afwas en stapels wasgoed. Maar dat hadden de Huizer dames er graag voor over.

‘Die mannen zijn goud waard,’ vindt Anne-Lise. ‘Ze nemen altijd specialisten mee, dus dit keer was er een dakdekker bij. In oktober komen ze terug om te kijken of ze nog iets voor ons kunnen betekenen. We kennen een weduwnaartje dat een huisje heeft met een lekkend dak. Haar man is vorig jaar van een steiger gevallen terwijl zij acht maanden zwanger was. Daarbij heeft ze nog een kind van acht jaar. Ik hoop dat Ep & Vloet misschien iets aan haar dak kan doen. De mannen zijn vaker bij ons geweest en hebben ook Herman nog gekend. We weten dus waar we over praten. We hebben een prachtige tijd met elkaar gehad.’

Hulpgoederen op weg naar het magazijn.

Terwijl de mannen aan het werk waren, zaten ook Anne-Lise en Henriëtte niet bepaald stil. De vrachtwagen met hulpgoederen was gearriveerd, zodat er flink wat dozen uitgeladen en naar het magazijn gebracht moesten worden. Daarna werd alles geordend en op de juiste plek gezet. Behalve hard werken was er ook tijd voor een feestje. De Dag van het Kind (*Dit e Fëmijëve në Shqipëri*) werd samen met de kinderen van het kinderkhuis gevierd. ‘De kinderen hadden al dagen van tevoren naar deze dag uitgekeken,’ vertelt Anne-Lise. ‘Ze hadden allemaal iets ingestudeerd om op te zeggen en liedjes uit het hoofd geleerd. Er waren ballonnen en we kregen bezoek van brandweerman Sam, die samen met de kinderen de Tjoe Tjoe Wa heeft gedaan. De jongens kregen na afloop een bal van 123inkt en de meisjes een aangeklede pop van de werkgroep in Friesland, waar we al jaren mee samenwerken. Er gingen allemaal blij kindertjes naar huis. We hebben ook nog trainingspakken, broekjes en shirts gekregen van 123inkt. Die worden op een later tijdstip uitgedeeld.’

Ballen van 123inkt voor de kinderen.

Schoolspullen en brieven

Het hulpgoederentransport had ook medische spullen meegenomen voor de Eerste Hulp Post en dozen met schoolbenodigdheden voor de KANS-kinderen.

‘Henriëtte en ik hebben als eerste de schoolspullen uitgepakt,’ vertelt Anne-Lise. ‘We hebben alles in de gekochte schooltassen gedaan, zodat het allemaal klaarstaat als de kinderen weer naar school gaan. De KANS-kinderen hebben brieven geschreven, waarin ze aan hun sponsorouders vertellen hoe het met ze gaat, wat ze gedaan hebben op school, wat hun cijfers zijn en of ze op excursie zijn geweest. Ze zijn niet gewend om brieven te schrijven, dus moeten we ze daarin echt stimuleren. We gaan bij ze zitten en stellen vragen, zodat ze weten wat ze op kunnen schrijven. De kinderen komen in groepjes naar het kinderkhuis, zodat we ze per groepje kunnen helpen. Het gaat om zo’n 75 kinderen, dus daar ben je wel even mee bezig. Ze schrijven in het Albanees en ik vertaal de brieven en print ze uit voor de sponsorouders. We doen er een foto bij van het kind met zijn of haar rugtas. Soms wacht ik met een foto maken tot de VakantieBijbelweek. Daar schrijven ze over, dus dan is het leuk als je daar een foto van maakt.’

Schoolspullen uitsorteren voor de KANS-kinderen.

De kleintjes kleuren een kleurplaat en Zamira (directeur kinderhuis-red) zorgt voor feedback voor de sponsorouders. Dat proberen we twee keer per jaar te doen. Zamira schrijft in het Engels en voor sommige sponsorouders vertaal ik het in het Nederlands. Ze vraagt aan de kinderen wat ze de afgelopen tijd hebben gedaan en wij hebben natuurlijk ons eigen verhaal, omdat we in de huisjes komen. Op die manier leren we de kinderen van het KANS-project steeds beter kennen. Dat is veel werk, ja. Ik was dan ook heel blij dat Henriëtte er was. Ze is vaker mee geweest en heeft aan één woord genoeg. Ze weet precies wat de bedoeling is en hoe alles in z'n werk gaat.

In Nederland worden de brieven bij de sponsorouders gebracht door onze vrijwilligers. Voor ons is het belangrijk dat de kinderen deze brieven schrijven. We willen de kinderen stimuleren om dankbaar te zijn dat zij dankzij de sponsorouders naar school kunnen.'

Verpauperde Fiqo

Anne-Lise en Henriëtte hebben tijdens hun verblijf ook voedselpakketten gemaakt en rondgebracht naar de gezinnen die het hele jaar door ondersteund worden.

'Fiqo is zo iemand', vertelt Anne-Lise. 'Hij heeft geen kinderen en is altijd ontzettend blij om ons te zien en met ons te praten. Hij heeft nauwelijks inkomsten. Een klein pensioentje van zijn overleden vrouw Nole, waarvan hij ook nog geld terug moet betalen omdat hij blijkbaar te veel heeft gekregen. Hij leeft heel zuinig, maar alleen elektra is in Albanië al veel duurder dan in Nederland. Hij houdt per maand twintig euro over om van te leven. Daar kun je niks mee doen. Zijn huisje is

kraak- en kraakhelder, maar zelf verpaupert hij helemaal. Hij mist z'n vrouw, z'n maatje. Deze twee lieve mensen waren hun hele leven samen. Zonder kinderen waren ze volledig op elkaar aangewezen. Fiqo zorgde voor Nole. Nu zijn de dagen lang en het gemis groot. 's Avonds deden ze altijd bordspelletjes en dat is nu ook weggefallen. Hij is weinig onder de mensen. Daar heeft hij het geld ook niet voor. In Albanië komen de mannen bij elkaar in het koffiehuis, waar ze een bakkie koffie drinken en urenlang met elkaar praten. Een soort mannenhanggroep, want de vrouwen zitten thuis. Fiqo nu ook. Toen wij er waren, moest hij heel erg huilen. Nu Nole er niet meer is, hoeft het voor hem niet meer. Al is hij heel dankbaar voor het voedsel en de kleding die wij komen brengen. Ik mag hem graag en Zamira heeft ook klacht met hem. We bezoeken hem geregeld en soms stoppen we hem wat toe, zodat hij ook naar het koffiehuis kan en wat afleiding heeft. Hij is heel emotioneel omdat hij z'n vrouw zo mist. Ik ken dat gevoel. Maar ik heb kinderen en kleinkinderen. Veel oudere mensen in Albanië moeten het zonder hun kinderen doen, omdat die in het buitenland werken. Zij zijn afhankelijk van steun van het Albanië Comité. Wij kunnen daar echt niet weg. De mensen rekenen op ons. Je ziet de mensen tobben: hoe kom ik hier met m'n kinderen doorheen?

Het kinderhuis is nu gelukkig weer hele dagen open. Dan kunnen de moeders weer aan het werk. Je ziet ook in Albanië de boodschappen steeds duurder worden. Bij ons heb je nog aanbiedingen van 1 + 1 gratis en goedkopere supermarkten. Die heb je daar niet. 's Zomers kunnen ze nog een groentetuintje bijhouden, maar in de winter is er niks. En er groeit daar nog steeds geen spaghetti aan de bomen. Ik heb echt te doen met die mensen.'

In 33 jaar niks veranderd

Een andere familie die Anne-Lise bezoekt, raakte haar bijzonder.

'Uit respect heb ik maar geen foto's gemaakt. Deze mensen leefden in zulke trieste omstandigheden... Het huis was kot en kot verrot, met ook nog schade door de aardbeving van destijds. Er woonde een omaatje met haar zoon die epilepsie had en haar schoondochter. Verder was er nog een zoon, die er zwaar verwaarloosd uitzag en die de vader bleek te zijn van vier dochters die in het huis ernaast woonden met hun moeder. De vader en moeder waren gescheiden. De meisjes wilden hun vader niet zien, omdat ze bang voor hem waren. Dat is schrijnend voor de vader, maar de man was er vreselijk aan toe. Je kunt de kinderen zo'n man ook eigenlijk niet aandoen. De moeder van de meisjes werkte in Tirana waar ze huizen schoonmaakte. Het oudste meisje zorgde voor haar zusjes en ook oma hield de boel in de gaten. Het omaatje probeerde het hoofd boven water te houden. Ze had trombose gehad en was heel ziek geweest. Ze moest heel erg huilen en zei: 'Het was beter geweest als ik er niet meer zou zijn; dan wist ik ook niks meer.' Ze was met haar been bij de dokter geweest, maar die had er niks aan gedaan. Geen kousen, geen medicijnen, niks. We willen de volgende keer het een en ander voor haar meebrengen vanuit de stichting. Ze heeft het zo zwaar met een zoon die epilepsie heeft, een zoon die niet aanspreekbaar is en een schoondochter die helemaal murw is. In zo'n situatie doe je ook niks meer met je

Fiqo, blij en dankbaar voor de hulp van het Albanië Comité.

groentetuin. 'Daar heb ik de kracht niet meer voor', zei ze. Zo'n tafereel blijft op je netvlies staan. Ik heb best het nodige gezien en meegemaakt de afgelopen 33 jaar. Maar als je zulke omstandigheden ziet, dan merk je dat er voor zulke mensen niks is veranderd in de afgelopen 33 jaar. Mensonterend gewoon. Tegen zulke dingen lopen we nog steeds aan. Mensen vragen wel eens of er nog wel hulp nodig is in Albanië. Natuurlijk, er zijn mensen met wie het lichamelijk en psychisch goed gaat en die werk hebben. Die hebben we voorheen geholpen en dat hoeft nu niet meer. Ze hebben bijvoorbeeld hun land kunnen verkopen om een toekomst voor hun kinderen te hebben. Anderen hebben door landverkoop een huis kunnen bouwen, maar eten hebben ze nog steeds niet. Of ze hebben van het geld een leegstaand pandje gekocht om een winkeltje te beginnen, om zo de studie van hun kind te kunnen betalen. Maar het blijft roeien met de riemen die ze hebben. Zeker als je als vrouw met een dronken kerel zit die geen geld binnenbrengt. Dan kun je als moeder niks doen. Tegen zulke dingen zijn we erg aangelopen deze keer. Gelukkig hebben we ook gezien dat meisjes die uit het KANS-project komen, geld willen

verdienen voor de universiteit. Ze willen verder leren, want anders zitten ze achter de koe.'

Nooit een lichtpuntje

Verdrietig was het bezoek aan Fiqereta, die heel erg moest huilen toen Anne-Lise bij haar op bezoek was. 'We hebben haar nog nooit zien huilen. Haar broer bleek te zijn overleden en daar had ze het heel moeilijk mee. Dat vrouwtje kent alleen maar ellende. Normaal gesproken heeft ze altijd een open Bijbel op tafel liggen. Die lag nu dicht in een kast. Dat raakte me zó. Ik durfde er niet naar te vragen, omdat ze zo verdrietig was. Als ik de volgende keer weer kom, kijk ik of de Bijbel open ligt. Dan ga ik er zeker over beginnen. Dat mensje heeft nooit een lichtpuntje in haar leven. Altijd bezig geweest met overleven, geen gelegenheid om bezorgd te zijn. Altijd in dezelfde joggingbroek met een gat, altijd alles op alles gezet om haar kinderen het beste te geven, wat helaas niet gelukt is. Ze is altijd heel krachtig geweest. Maar nu niet. Ze leek op een zielig vogeltje. Ik heb haar bij het afscheid maar stevig vastgehouden, een dikke knuffel gegeven en gezegd dat ik voor haar zal bidden.'

Uitzwaaien en talenten veilen

Het waren niet zomaar een aantal jongeren die afgelopen zomer Albanië bezochten, nee, ze zijn getalenteerd! Niet alleen voor het verrichten van hulpverleningswerk, maar ook op andere terreinen hebben ze zo hun talenten. Dat werd duidelijk tijdens de talentenveiling, die begin juli als onderdeel van de uitzwaaiaborrel werd georganiseerd, om de jongelui vlak voor hun vertrek een hart onder de riem te steken.

Naast veel gezelligheid, waren er ook veel talenten in de aanbieding. Er werd goed tegen elkaar opgeboden en dat leverde soms teleurstelling op als de figuurlijke hamer naar beneden ging voor een andere bieder. Naast de talenten van de jongeren, werden nog twee extra diensten aangeboden: een diner voor twee door een echtpaar uit de Meentkerk en een rijsttafel voor vier personen door een oma van een van de deelnemers.

Op het grasveld van de Kruiskerk kon nog een balletje getrapt of gegooid worden, door de deuropeningen van een aantal oude wasdrogers en wasmachines. De beste score leverde een broodrooster op, beschikbaar gesteld door De Schouw Witgoed. De avond bracht ruim € 2200,- in het laatje voor kluswerk en de VakantieBijbelweek in Albanië.

Naast veel gezelligheid leverde de talentenveiling tijdens de uitzwaaiaborrel een mooi geldbedrag op.

Aan onze geweldige donateurs,

Wat zijn we dankbaar voor jullie steun! Dankzij jullie giften kan Stichting Albanië Comité blijven helpen waar het écht nodig is: voedsel, kleding, medische zorg, (Bijbels) onderwijs en betere leefomstandigheden voor de allerarmsten in de bergdorpen.

Jullie maken het mogelijk om Gods liefde handen en voeten te geven.

Heel hartelijk dank daarvoor!

Bestuur Stichting Albanië Comité
www.albaniecomite.nl

Start kledinginzameling

Na de zomerstop gaat de inzameling van kleding weer van start op maandag 7 september. Van 19.00 tot 20.00 uur kan er weer kleding gebracht worden naar het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

DAGBOEKFRAGMENTEN GEVEN INKIIKJE IN ERVARINGEN JONGERENREIS:

‘Hoe mooi is het om een lach op het gezicht van een kind te zien verschijnen’

Zoals elk jaar was de jongerenreis een indrukwekkende ervaring, waarbij de jongelui kennismaakten met de armoede en troosteloze leefomstandigheden in de Albanese bergdorpen. Maar ze zagen ook de blijdschap op de gezichten van de kinderen en binnen de gezinnen, als er voedselpakketten, aandacht en liefde werden uitgedeeld. Het werk van het Albanië Comité maakt het verschil in hopeloze situaties, omdat de liefde van Christus hen dringt om de Albanese mensen te helpen in Woord en in daad. Anne-Maaike Grolle, Maartje Joosse, Ephraïm Kool, Ellemijn Kruijmer, Jonathan Lubbers, Sigrid Schaap, Luuk Spilt, Renske Teeuwissen, Bregje van Tongeren en Jenthe Wiesenekker namen deel aan de tiende jongerenreis van het Albanië Comité. Het was een warme twaalfdaagse reis, met temperaturen die op enkele dagen de 40 graden aantikten. De hitte zorgde er ook nog eens voor dat de elektriciteitscentrale in het nabijgelegen bergdorp Ibe in brand vloog. In Ibe wonen diverse kinderen die de VakantieBijbelweek bezochten en ook kinderhuiswerkers en familie van kinderhuisdirecteur Zamira. De heftige brand maakte veel indruk. Alle omliggende dorpen zaten zonder stroom, zodat er geen elektriciteit en water was. De Huizer jongeren konden daardoor niet douchen. Gelukkig bracht het leger uitkomst. Na een noodoplossing om de centrale weer in werking te krijgen, zorgde een nieuwe transformator binnen 24 uur uiteindelijk voor herstel. Gelukkig overheersten de blij momenten in Albanië. Tijdens de VakantieBijbelweek stond het thema ‘Ik zie jou’ centraal. De kinderen

leerden dat God verder kijkt dan de buitenkant en dat Hij zich verdiept in ieders leven. Dat hebben ze tijdens het bezoek van de jongeren ook mogen ervaren, omdat de Huizer delegatie handen en voeten gaf aan Gods liefde voor hen.

Zoals elk jaar zorgde Anne-Lise Lubbers voor een dagboek, waarin de jongeren tijdens hun verblijf het een en ander konden opschrijven. Het zijn weer belevenissen en

gedachten geworden die recht uit het hart komen, soms ontroerend en ook heel persoonlijk. We hebben een aantal dagboekfragmenten van Anne-Maaike, Maartje, Ephraïm, Ellemijn, Jonathan, Sigrid, Luuk, Renske, Bregje en Jenthe geselecteerd, die een inkijkje geven in wat het tiental heeft meegemaakt tijdens hun verblijf in Albanië. Ook Margreet Visser, coördinator van de jongerenreis, tekende een persoonlijke overdenking op.

Ontmoeten van hart tot hart

‘Ik zie jou’, dat was het thema van de VakantieBijbelweek dit jaar. Ieder mens, jong of oud, heeft de behoefte om gezien te worden. Wij zijn door God gekend en geliefd. Iedereen -ook als mensen soms/vaak afgaan op de buitenkant- hoort erbij. Zijn liefde voor ons is een voorbeeld van hoe wij met anderen omgaan. Het is echt superbijzonder om dat dit jaar voor de tiende keer te mogen ervaren in Albanië. Ik had niet kunnen denken dat dit zo zou gaan. Het is ook zoveel liefde ontvangen... Dat werd dit jaar heel duidelijk door de enorme knuffel van een van de meiden. Ze liet bijna niet meer los. Dat is elkaar ontmoeten van hart tot hart. Om te kunnen praten moet er nog steeds iemand vertalen. Maar met vertaling hoorde ik wel over hun dromen om advocaat, kunstenaar of artiest te worden. Wat zou het mooi zijn als deze dromen uitkomen.

Al een aantal jaren werken we samen met de kerk in Ibe. Ook dat zijn vrienden geworden. Eén in Christus, dan maakt afstand minder uit. En ook met de medewerkers van het kinderhuis is het fijn optrekken. Het mooie is dat zij weer verdergaan met de kinderen en hen het hele jaar een veilige basis en scholing bieden. Ik moet elk jaar dat ik hier ben, denken aan de tekst van een lied:

Kijk naar de kinderen
Maak een keuze en ga naast ze staan
Geef ze hoop om hoopvol door te gaan
Kijk naar de kinderen
Laat de harten spreken met verstand
Houd de toekomst in het kind in stand
Kijk naar de kinderen.

Zo mocht ik dit jaar hopelijk weer een *stepping stone* zijn voor iemand hier in Albanië. Onder Gods zegen gaan we weer verder met een vol en hoopvol hart.

‘Het is ook zoveel liefde ontvangen.’

Margreet

Inspirerende reis

We hebben het enig gehad. Echt, wat was ik in extase. Ook was het een indrukwekkende, inspirerende reis waar we veel van hebben geleerd.

Ephraïm

'... een inspirerende reis.'

Bevoorrecht, puur door waar ik geboren ben

Ontzettend bedankt voor deze geweldige twaalf dagen. Twaalf dagen vol lachen, huilen, mooie en ook moeilijke momenten. Ik ben zo ontzettend dankbaar dat ik de kans heb gekregen om mee te gaan met deze reis. En wat heb ik genoten! Maar ook laat deze reis mij nadenken over hoe bevoorrecht ik ben, puur door waar ik ben geboren. Het laat mij relativeren hoe klein mijn problemen eigenlijk zijn en hoe wij vooral heel erg dankbaar mogen zijn met alles wat wij krijgen.

Het hoogtepunt van deze reis was voor mij de VakantieBijbelweek (al was alles eigenlijk een hoogtepunt). Ik heb zo ontzettend genoten van het contact met de kinderen, van het zingen tot het knutselen en uiteraard het dansen. Want hoe mooi is het om een lach op het gezicht van een kind te zien verschijnen. Bedankt voor alle momenten, een veilig gevoel, een plek om te lachen en ook een plek om te huilen. Een plek voor grappige gesprekken, maar ook voor diepe gesprekken. 'Laat alles wat u doet in liefde gebeuren' (1 Korintiërs 16:14).

'Ik heb zo ontzettend genoten van het contact met de kinderen.'

Jenthe

'Andere groep, andere sfeer, maar dat maakt het juist leuk.'

Andere groep, andere sfeer

Wat waren dit mooie dagen met elkaar, ik heb ervan genoten. Vorig jaar ben ik ook mee geweest, alleen dit jaar was toch weer heel anders. Andere groep, andere sfeer, maar dat maakt het juist leuk. Ook de mensen in de kerk opnieuw zien was iets moois. Goede gesprekken, natuurlijk de VakantieBijbelweek met z'n allen organiseren en beleven, en de kinderen weer terugzien. Wat vond ik het eerst jammer dat ik niet meekon. Maar zes weken voor de reis kreeg ik een belletje of ik alsnog mee wilde, want er was een plekje vrijgekomen. Ik heb die beslissing in een paar uur genomen. Wat was ik blij om nog een keer met dezelfde leiding en andere mensen naar Albanië te gaan en nieuwe contacten en vrienden te maken. Dank jullie wel voor de ontegenwoordig leuke dagen met z'n allen.

Jonathan

Een veilig gevoel

Wat vond ik het een bijzondere reis. Van mijn oma had ik veel verhalen meegekregen. Wat ze voornamelijk vertelde was wat deze reis met een mens kan doen. Daar heeft ze geen woord over gelogen. Ik ben superdankbaar dat ik de kans heb gekregen om met deze bijzondere mensen op reis te gaan en meer te leren over het geloof (vooral de 'Tien minuten met Gerda' hebben mij daar goed mee geholpen). En te zien hoe het kan zijn als je in armoede leeft. Dit heeft mij meer laten realiseren dat ik blij moet zijn met wat ik thuis in Nederland heb en dat ik God daarin ook meer mag betrekken.

Ik wil jullie ook bedanken voor het veilige gevoel dat jullie ons hebben gegeven. Geen mening is en was verkeerd. Jullie zijn stuk voor stuk bijzondere mensen met een heel groot hart en geloof.

Anne-Maaike

'...blij zijn met wat ik thuis in Nederland heb.'

Snel iets te klagen in Nederland

Bedankt voor deze supermooie, gezellige en leuke (werk)week! Ik wist niet zo goed wat ik ervan kon verwachten, maar het was zó bijzonder dat ik het iedereen zou aanraden. Wat de meeste indruk heeft gemaakt op mij is de

'Wat de meeste indruk heeft gemaakt op mij is de armoede.'

armoede. De mensen hebben hier zoveel minder. Snel heb je toch iets te klagen in Nederland en ben je onbewust zoveel luxe gewend. Tijdens deze reis besepte ik dat dit echt niet vanzelfsprekend is, ook niet dichtbij in Albanië, in Europa. Naarmate de week vorderde, werden we steeds meer een groep en kwam iedereen steeds een beetje meer los. En dan wil ik natuurlijk de leiding bedanken. Allereerst Anne-Lise. Wat bent u een leuke, hippe, maar vooral grappige vrouw. 'Alles komt wel goed, geen stress'. U regelde het allemaal wel even in het Albanees. Dan Margreet (Margritta), wat moesten we zonder u. Alle schema's, planningen en administratie werden door u geregeld. En u was de enige van de ouders die vaak wat langer opbleef en nog even gezellig bij ons kwam zitten. En dan natuurlijk 'het koppel van de week', Gerda en Gerard. Gerard voor de klus: wat kunt u rustig blijven. Als een kip zonder kop begonnen we met z'n allen aan het schilderen van het gastenverblijf. Overal en nergens verven, afbladderende verf... maar u bleef rustig. En dan onze enige, echte Gerda, bijna wel onze dominee. 'Tien minuten met Gerda', elke avond met mooie gesprekken. U kon het heel goed overbrengen. Bedankt allemaal voor deze mooie, onvergetelijke reis.

Bregje

De kracht van God gezien

Ik wil jullie oprecht bedanken na deze bijzondere, leerzame, leuke week. Voor nu de derde generatie die meegaat in mijn familie. Vooraf hoorde ik al veel over de reis en over jullie als leiding. Ze waren allemaal heel erg positief. Nu kan ik ook uit eigen ervaring vertellen dat jullie bij elkaar een topteam zijn, dat elkaar op alle vlakken aanvult.

Ik heb bijzondere dingen meegemaakt, die eigenlijk niet eens in woorden te beschrijven zijn. Het zingen met de verslaafde tot aan voedselpakketten uitdelen. Ik heb er erg van genoten en hierbij ook de kracht van God gezien. Ik wil jullie heel erg bedanken voor al het werk.

'Ik heb er erg van genoten en hierbij ook de kracht van God gezien.'

Luuk

'Wat hebben we veel beleefd met z'n allen.'

Diepgaande gesprekken, korte nachten

Wat hebben we veel beleefd met z'n allen, waar moet ik beginnen?! Van voedselpakketten uitdelen naar de VakantieBijbelweek, van klussen naar samen koken. Deze twaalf dagen waren bijzonder, vol goede, diepgaande gesprekken over onze God. Vaak kwam Margreet er gezellig bij zitten. Al deze diepgaande gesprekken leidden vaak tot korte nachten. Toch zat iedereen (tien minuten na de afgesproken tijd) aan de ontbijttafel. Deze reis heeft veel impact gehad op mij. In het bijzonder: tevreden zijn met wat wij in Nederland allemaal hebben, hoe goed we het hebben.

Ellemijn

Uit donkere plekken op het pad van God beland

Ik wil jullie bedanken voor een fantastische, onvergetelijke reis. Toen we ons mochten inschrijven, stond ik stipt op tijd klaar en ik was gelukkig snel genoeg, want ik had dit voor geen goud willen missen.

Aan het begin van de VakantieBijbelweek vond ik het best spannend, want ik wist niet zo goed of ik goed met kinderen kon omgaan. Ik kan nu zeggen dat ik de VakantieBijbelweek echt superleuk vond, je ziet echt dat de kinderen veel plezier beleven.

Ik merk ook dat mijn blik op de realiteit is veranderd door deze reis. Door het zien van de armoede werd ik geconfronteerd met hoe goed wij het hebben in Nederland. Het was dan ook mooi om te zien hoe de kinderen zoveel plezier halen uit de kleine dingen.

Ik vond het bezoek aan de afkickkliniek een van de mooiste dingen die ik ooit heb meegemaakt. Deze mensen komen uit hele donkere plekken en ze zijn nu op het pad van God beland. Ik vond het vooral ontroerend dat ze zo open en eerlijk hun verhalen met ons deelden, wat ik van tevoren nooit had verwacht. Ik wil jullie ook hartelijk bedanken voor het veilige gevoel dat jullie brachten in de groep, zoals te merken was bij de 'Tien minuten met Gerda' waarbij jullie diepe, maar goede vragen stelden. Ook als iemand uitte dat hij of zij iets heel indrukwekkend vond, gingen jullie met ze in gesprek. Dat vond ik erg mooi om te zien. Ik vond het ook mooi om te zien hoe open jullie zijn met jullie geloof delen. Heel erg bedankt daarvoor.

'...ik had dit voor geen goud willen missen.'

Sigrid

Je leerde hun verhaal kennen

Deze reis zit vol dankbaarheid en natuurlijk hele mooie momenten. Samen over God praten en elkaar beter leren kennen zijn momenten die ik nooit ga vergeten (en de rest natuurlijk ook niet). De VakantieBijbelweek was voor mij het indrukwekkendste, vooral de afsluiting. Hoe je een connectie met de kinderen aan kunt gaan, terwijl je elkaar nauwelijks verstaat, is erg bijzonder. Vooral toen we voedselpakketten uit gingen delen en de kinderen van het kamp weer zagen, leerde je hun verhaal kennen en hoe en waar ze leven. Dan pas besef je dat ondanks dat de kinderen er best verzorgd uitzien (dankzij kleding van het Albanië Comité-red), ze echt niet veel hebben. Het feit dat de kinderen dan ook dingen aan

'Hoe je een connectie met de kinderen aan kunt gaan, terwijl je elkaar nauwelijks verstaat, is erg bijzonder.'

hier heel dankbaar voor. Anne-Lise is een leuke, spontane vrouw. Je kunt heerlijke taarten bakken en natuurlijk kruidcake (ben wel benieuwd naar het recept :-). Bij jou is er altijd een goede, vertrouwde en gezellige sfeer. En dan natuurlijk Margreet. Ik weet niet hoe je het met ons hebt volgehouden, maar het is gelukt. Je staat altijd klaar om alles weer te organiseren en te helpen, vaak met het tijdschema ;-). Nogmaals heel erg bedankt. Ga met God en Hij zal met je zijn.

Renske

De leiding was het hoogtepunt

Ik heb het zo naar m'n zin gehad! Vooral de leiding was het hoogtepunt. Ik hou van Albanië en van de fantastische groep die mee was. Ik ga de gezellige maaltijden met de wespen, de kippen en de lieve hond super erg missen. Margreet, Anne-Lise, Gerda en Gerard, ik hou van jullie!

Maartje

'Ik heb het zo naar m'n zin gehad!'

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Henriëtte Sijl-La Roi
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter Van der Poel & Dolf Kos & Ronald Zeeman
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter Van der Poel
tel: 06-82603916

Vrijwilligers staan iedere eerste maandagavond van de maand (met uitzondering van feestdagen) van 19.00 tot 20.00 uur klaar om kinderkleding en tienerkleding (maten XS, S en M), kleding voor volwassenen, (kinder)attributen, medische hulpmiddelen e.a. in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2. Kinderkleding en tienerkleding dienen in aparte zakken/dozen aangeleverd te worden. Kleding voor volwassenen gaat naar Stichting Kinderen in Nood te Bussum.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!